

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Daad en discussie: links geweld: de invloed van interne discussie en overheidsrespons

Hanselman, B.T.G.

Citation

Hanselman, B. T. G. (2025, January 10). *Daad en discussie: links geweld: de invloed van interne discussie en overheidsrespons*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/4175395>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/4175395>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Hoofdstuk 3: Methodologie onderzoek

In dit hoofdstuk komen de ter beantwoording van de onderzoeksvragen aangewende methodes aan bod. Deze (kwalitatieve) analyse onderzoekt mede de redenen waarom linkse actievoerders al dan niet de weg van geweld hebben bewandeld. Daarbij wordt eveneens een antwoord gezocht op andere vragen, met name wat dit geweld voor de interne verhoudingen betekende, maar mede welke relatie de actievoerders hadden met de overheid en waarom de diverse – radicale – kernen in Nederland niet hebben kunnen uitgroeien tot een omvangrijke, gewelddadige beweging.

Omdat sprake is van (potentiële) meerwaarde lijkt het methodologisch verantwoord, behalve het gebruik van open bronnen, inlichtingeninformatie te presenteren als observerend veldonderzoek, maar mede als indirect participerende observatie. De verzamelde open en tot voor kort gesloten data lijken een goede weerspiegeling van de werkelijkheid en zijn daarom valide. Gebruikmaking van door inlichtingenmiddelen – ergo indirect – verkregen data lijkt controversieel, want de informatie is mogelijk om beleidsredenen gekleurd en verworven en verwerkt met een andere dan wetenschappelijke interesse. Ook bestaat het risico dat zodanig verworven inzichten (deels) niet overeenkomen met de werkelijkheid, aangezien menselijke bronnen mogelijk soms een eigen interpretatie geven van wat zij horen. Ook kent gebruik van de materie – vanwege de rubricering – inherente beperkingen, aangezien niet alle bij de dienst aanwezige en voor het onderzoek nuttig geachte informatie middels de Wet openbaarheid van bestuur (Wob) is verkregen. Hoewel hanteren van dergelijke methoden – zeker als onderdeel van de conclusies – wetenschappelijk kan worden betwist, zal het onderdeel uitmaken van dit onderzoek, omdat het een (unieke) kans biedt geclassificeerd materiaal te gebruiken, dat meer informatie kan geven dan via interviews. Het waarheidsgehalte van deze is, immers, ook vaak moeilijk te meten. Daarbij is informatie uit diverse inlichtingenmiddelen zover mogelijk door andere, open, bronnen bevestigd dan wel aangevuld. Eveneens andere wetenschappers hadden te maken met soortgelijke beperkingen, maar tevens oplossingen. Zo zegt Schuurman dat zijn research ‘alleen onder strenge voorwaarden’ kon plaatsvinden, want: “Alles in het onderzoek is anoniem. En over opsporingsmethodes mag natuurlijk ook niks naar buiten komen.” Mede hij acht dit wetenschappelijk gezien een tekortkoming: “Als jij mij vraagt naar mijn bron, kan ik die niet zomaar met je delen. Dan moet je zelf zo’n verzoek indienen om erbij te komen. Ik heb wel, waar mogelijk, openbare bronnen erbij gezet om dit te ondervangen.”⁸⁷

Interviews zijn vermeden of waren sowieso onmogelijk door gebrek aan medewerking van (eventueel interessante) respondenten. *Deskresearch* vormt de hoofdmoot van dit – deels indirecte – ‘veldonderzoek’. Deze ‘open’ observatie beschrijft wat als belangrijk of opvallend

⁸⁷ Kloosterman, Anoushka. 19-1-2017. ‘De Hofstadgroep ontleed’. <https://www.mareonline.nl/achtergrond/de-hofstadgroep-ontleed/>.

is getaxeerd en schetst zowel qua daden als discussie een zo gedetailleerd, maar ook compleet mogelijk beeld van ontwikkelingen en incidenten.

In Hoofdstuk 4 zal blijken in hoeverre welke van de in het theoretisch kader genoemde hypothesen, voor welke categorieën actievoerders, gelden. Dit onderzoek berust op observatie door wetenschappers – die bijvoorbeeld ten bate van de overheid onderzoek hebben verricht – maar ook, in belangrijker mate, op het praktijkonderzoek van veiligheidsdiensten en politie én op de informatie van de reguliere en met name links-activistische media. Maar ook gaat er, en dat moet duidelijk worden beklemtoond, veel aandacht uit naar hoe de actievoerders zelf hun activiteiten hebben waargenomen en tot welke interne discussie dit heeft geleid. De mate van juistheid daarvan wordt overigens mede bepaald door het inlichtingenmateriaal.

De informatie-inwinning voor dit onderzoek heeft deels plaatsgevonden via technische én menselijke inlichtingenmiddelen, waardoor ‘de betekenis van bepaalde sociale fenomenen kennen geleerd zijn door in de natuurlijke omgeving van individuen of groepen binnen te treden’.⁸⁸ Het genoemde binnentreden in de directe omgeving waar het *target* – het door de (veiligheids)diensten als onderzoeksobject gemonitord individu – zich normaliter bevindt, is gerealiseerd door middel van telefoontaps en microfoonacties, maar ook middels observatie- en volgacties en overige – via de sinds 1987 vigerende Wiv aangereikte – mogelijkheden tot monitoring. Infiltratie is een andere belangrijke vorm van kennisverwerving door de BVD en AIVD. Zij mondt, samen met andere mogelijkheden, immers uit in een deels zeer minutieuze monitoring. De resultaten ervan zijn terug te vinden in de diverse ‘informatierapporten’. Deze vormen de weerslag van de ontmoetingen tussen de dienstmedewerkers (*handlers* of *runners*, later operateurs en/of acquireurs genoemd) en hun bronnen, te weten hun gesprekscontacten: informanten, maar met name agenten. *Informanten* zijn personen die zelf – eigen – informatie verschaffen aan de BVD en/of AIVD, zonder daarvoor extra activiteiten te hoeven verrichten. Hiervoor ontvangen zij (eventueel) een kleine vergoeding. Op hun beurt verzamelen *agenten* specifieke – nog niet voorhanden zijnde – informatie. Daartoe moeten zij onder instructie van de dienst bepaalde handelingen verrichten. Deze agenten ontvangen daarvoor een financiële tegemoetkoming.

Informatie uit observatie of monitoring is aangevuld met talrijke gegevens uit andere (open) bronnen, vooral documenten, die zijn geselecteerd aan de hand van ook in de praktijk als relevant ervaren steekwoorden. Alles bijeen betreft het een grote hoeveelheid data, die op diverse manieren is verzameld, zoals onderstaande categorieën laten zien. De, zo verworven, gegevens hebben elkaar versterkt en bevestigd en conclusies zijn zodoende na analyse van de data geverifieerd. Een belangrijke rol is weggelegd voor inlichtingenmateriaal, dat een eigen en specifieke bevestiging van de bevindingen oplevert. De van tijdstip, locatie, type en auteur uitgaande bronanalyse is in relatie tot (extreem)links doorgaans niet bruikbaar geweest, omdat

⁸⁸ Henk Roose & Bart Meuleman, *methodologie van de sociale wetenschappen – een inleiding* (Gent: Academia Press, 2018), 291.

vanwege de gebruikte anonimiteit de feitelijke auteur onbekend is gebleven. Betrouwbaarheid en bruikbaarheid van de bronnen konden echter, vooral door bevestiging uit overige bronnen, worden vastgesteld.

Bij de analyse van de diverse discussies, maar zeker ook bij de talrijke geschriften van onder meer RaRa is de (kritische) discoursanalyse aangewend. Met name voor de extremisten, zoals RaRa en (orthodoxe) krakers, zijn macht en superioriteit belangrijke begrippen geweest. De interpretatie van de diverse bronnen heeft altijd plaatsgevonden in directe samenhang met andere bronnen, waar – om objectiviteit te waarborgen – zowel de voor- als tegenstanders van een gebeurtenis aan het woord zijn gekomen..

De voor het onderhavige onderzoek gebruikte bronnen kunnen worden uitgesplitst in diverse categorieën. Hierbij geldt voor de, zo aangegeven, categorieën 1 en 2 dat elke andere onderzoeker deze bronnen mede had kunnen gebruiken, wanneer hij/zij de rol van de interne discussie en overheidshandelen in relatie tot vooral (links) extremisme had willen analyseren. Categorie 3 echter is een volstrekt unieke toevoeging, die is te relateren aan de positie van de auteur als voormalige medewerker van de BVD/AIVD. Bij dit alles gaat het om de volgende indeling, die deels in sub-hoofdstuk 1.1 reeds ter sprake is gekomen:

1. *Openbare wetenschappelijke publicaties*, onder meer over de hier indirect van belang zijnde, terrorisme-gerelateerde, bevindingen van della Porta (1995, 2013) en Pekelder (2005, 2007)]. Van groter belang is het wetenschappelijk onderzoek naar Rode Jeugd en haar opvolgers van Verbij (2005), Pekelder (2007), De Graaf & Malkki (2010) en Van Riel (2010), maar ook interviews van vooral de onderzoeksjournalisten Dekkers & Dijkman (1988). Het geweld van Rode Jeugd en Rode Hulp komt summier ter sprake, aangezien er al veel over is gepubliceerd. Wél komt de tot nu toe minder belichte inbreng van de autoriteiten aan de orde.

Inzake antimilitarisme, zowel op de kazerne als daarbuiten, is het onderzoek van Boot (2015) belangrijk. Dat geldt in relatie tot acties ‘buiten de hekken’ tevens voor onderzoek van de BVD. Inzake de (kraak)beweging moet naast Buijs (1995) specifiek Duivenvoorden (2000) worden genoemd, maar ook het, uitgebreide, onderzoek van BVD (1998, 2001) naar de linkse ‘Beweging’ van de jaren tachtig en negentig. Na 2000 is, behalve open bronnen, in hoofdzaak teruggegrepen op deels ook gedeclassificeerde informatie van de BVD en AIVD.

Voor verklaringen van ‘politiek geweld’ moet behalve de, op terrorisme toegespitste, research van wetenschappers – zoals genoemde della Porta – met name Buijs (1995) worden vermeld die onderzoek verrichte naar Nederlandse linkse extremisten. Voor juist de eventuele remfactoren op politiek geweld moeten Busher et al. (2019, 2021) worden genoemd.

In relatie tot de positie van de autoriteiten en haar ‘Dutch Approach’ is mede geput uit het onderzoek van Kriesi (1992), Muller (1994), Abels (2007), Van der Woude (2009, 2010) en De Graaf (2010), maar ook Dahlke (2011).

2. *Openbare informatie uit actiebladen*. Het (casus)onderzoek is inzake, interne, discussie gestoeld op de studie van open bronnen, met name de periodieken en ‘actiebladen’, zoals de door het Rood Verzetsfront samengestelde Knipselkrant (1978-1988) en de over de

Beweging berichtende Bluf! (1982-1988), NN (1988-1996) en Ravage (1996-2005). Dit geldt tevens inzake Lekker Fris (1989-1995), Gebladerte en/of Peueraar (1997-2011), Konfrontatie (1991-1995, sindsdien Konfrontatie Digitaal), maar vanaf 2002 met name www.indymedia.nl en andere digitale bronnen. Naast Ravage Digitaal/Webzine (2005-heden), <https://nl.squat.net/> en andere websites betreft het *social media* van groeperingen en personen zelf, die actief zijn binnen antiglobalisering, fascisme, asielbeleid, dierenrechten en milieu. Voor dit onderzoek, dat zich vooral richt op activiteiten in of vanuit Amsterdam, en in mindere mate Nijmegen, is specifiek gebruik gemaakt van de daar meest in aanzien staande en door de Beweging gelezen bladen, zoals Bluf!, NN en Ravage. In deze periodieken – wat betreft de ‘nieuwe’ Beweging vooral in digitale vorm, zoals op www.indymedia.nl – vond ook de meeste (interne) discussie plaats. Andere bladen, zoals Lekker Fris (in de ‘activistische driehoek’ Wageningen, Arnhem, Nijmegen) en Gebladerte en/of Peueraar (in Leiden) hadden met name een lokale of regionale functie of vervulden een specifiekere behoefte, zoals het anti-imperialistische – met RaRa in verband gebrachte – Konfrontatie.

Het geweld van Rode Jeugd en Rode Hulp komt slechts summier ter sprake, omdat er al veel over is gepubliceerd. Wél komt de tot nu toe minder belichte inbreng van de overheid aan de orde. Ook is er meer aandacht voor Rood Verzetsfront, niet alleen omdat de door het RVF-lid Moussault zelf gepubliceerde – en door de dienst deels bevestigde – gegevens van recentere datum zijn, maar tevens omdat andere (vrijgegeven) informatie van de BVD hier een nuttige aanvulling is gebleken.

Voor dit onderzoek zal de focus ook in relatie tot deze open bronnen specifiek op die ‘actieterreinen’ en activiteiten liggen, die de democratische rechtsorde aantasten of politieke besluitvorming ondermijnen. Kwesties zoals de “gekkendiscussie” – over in de maatschappij terugbrengen van psychiatrische patiënten – komen niet aan bod. Wel wordt, enige, aandacht aan de ‘man-vrouwproblematiek’ – zoals patriarchaat versus matriarchaat en (gepercipieerde) ongelijke rolverdeling – en feminisme besteed, voor zover deze issues voor het thema politiek geweld van belang zijn (geweest).

Tevens is door Stichting Argus gearchiveerd inlichtingenmateriaal ingezien en, deels, ook gebruikt. Daarnaast speelt de berichtgeving in de reguliere media een rol. Het gaat hierbij om landelijke dagbladen als Telegraaf, Volkskrant, NRC (Handelsblad), Trouw, Nederlands Dagblad, Reformatorisch Dagblad, Het Binnenhof, Parool en Algemeen Dagblad, maar mede De Waarheid, Vrij Nederland, de Groene (Amsterdammer) en Elseviers Magazine. Maar ook de meer regionale kranten zoals Nieuwsblad van het Noorden, Brabants Dagblad, Eindhovens Dagblad, Leids(ch)e Courant, Delftsche Courant en (Provinciale) Zeeuwse Courant passeren in meer of mindere mate de revue. In dit verband moet worden opgemerkt dat doorgaans in de dikwijls summier berichtgeving, zoals de bronvermelding laat zien, de namen van de diverse verslaggevers ontbreken en dat in veel kranten hetzelfde bericht is afgedrukt.

Open bronnen, ook die uit het ouder vrijgegeven BVD/AIVD-onderzoek, zoals Panta Rhei, worden kort vermeld in een voetnoot.

3. *Voorheen geclassificeerd materiaal uit inlichtingenbronnen.* Omdat sprake is van lacunes in (wetenschappelijk) onderzoek naar links extremisme, is gebruik gemaakt van een aanzienlijke hoeveelheid, middels de Wob ter inzage verkregen, informatie van BVD en AIVD. Naast ‘AURORA-verslagen’, notulen van (dagelijkse) ochtendvergaderingen van de dienstleiding, en rapportages van lokale/regionale inlichtingendiensten waren het doorgaans uitgebreide – het gehele taakveld van de dienst bestrijkende – analyses in Maandberichten, Kwartaaloverzichten en Jaarverslagen. Maar vooral waren voor operationele medewerkers bestemde observatierapporten en verslaglegging van technische acties van belang. Hoewel deze laatste slechts sporadisch via de Wob zijn verkregen, is ter historische duiding van het niet-vrijgegeven deel een zekere weerslag te vinden in parafrase, of ‘tussen de regels door’. Voor dit onderzoek echter gaven ‘informatierapporten’ – de van persoonsgegevens ontdane verslagen van ontmoetingen van dienstmedewerkers met hun bronnen – de meeste en beste opbrengst, ofschoon zij soms ook de perceptie van agenten/infiltranten betroffen. Dergelijke inlichtingeninformatie werd – en wordt – immers altijd qua waarheidsgehalte geëvalueerd en vaak bevestigd door een tweede bron. Wat tevens belangrijk is, is dat de dienst onderzoeken kan starten op basis van door derden (mede anoniem) aangeleverde informatie. Van belang is hierbij eveneens de wetenschap dat een dergelijk onderzoek niet geschiedt of per direct wordt beëindigd, wanneer de op deze manier verkregen basisinformatie te weinig aanleiding tot een nader onderzoek blijkt te bevatten.

Eerder geheimgehouden, maar voor dit onderzoek vrijgegeven ‘oudere’ informatie uit met name het BVD-onderzoek, zoals het rapport ‘Panta Rhei’, vormt een aanzienlijk deel van voorliggende research naar specifiek de Beweging uit de jaren tachtig en negentig. Deze diepe analyse die in het voorliggend onderzoek is opgenomen als BVD 1998 respectievelijk AIVD 2001 bevat, naast talrijk materiaal uit open bronnen, eveneens niet nader specifiek aangeduide geclassificeerde informatie. Het kan worden gezien als krachtenveldanalyse die zicht biedt op de positie van zowel actievoerders als overheid, in relatie tot hun invloed en uitgangspunten, maar ook afzonderlijke belangen. Genoemd rapport heeft eerder intern achtergrondinformatie verschaft aan dienstmedewerkers in zowel de binnen- als buitendienst, maar zal vanaf nu ook kunnen dienen als een eventuele bron van informatie voor, zeker, beleidsmakers. Het diverse inlichtingenmateriaal zal mogelijk de activiteiten van actievoerders beter helpen begrijpen en zit daarmee meer op één lijn met ‘normaal’ wetenschappelijk onderzoek. Daardoor krijgen de bevindingen tevens validiteit. Uit dergelijke, ook niet specifiek aangehaalde, gesloten bronnen gedestilleerde informatie is een nuttige toevoeging. Het genoemde *Panta Rhei* is ondanks haar beperkte aandacht voor de rol van de overheid belangrijk gebleken voor dit onderzoek naar de hier als ‘oud’ aangeduide Beweging uit het vorige millennium, temeer daar het veelal en zeker in combinatie met andere ‘open’ rapportage nader inzicht verschaft in het werkelijke handelen van de actievoerders. Zo zal onder meer een – lang binnen de Beweging betwiste, maar vooral ook daarbuiten (deels) in een kwaad daglicht staande – persoon ruim gerehabiliteerd worden.

In de na 2005 verschenen open publicaties van de AIVD was reeds veel van het eerder verborgene ‘gewit’, waardoor het kan worden gebruikt. Ook is – vanuit meer algemene kennis van de auteur – geclassificeerde informatie in parafrase verwerkt. Inlichtingenmateriaal geeft,

kortom, niet alleen beter inzicht in bijvoorbeeld (de aard en mate van) infiltratie, maar vooral ook in de bewegings- of groepsinterne dynamiek en discussie.

De ‘hidden factor’

Inwinnen van informatie middels inlichtingenmiddelen geeft mede zicht op het voor derden doorgaans onzichtbare effect dat BVD/AIVD uitoefent op de werkelijkheid, ook wel aangeduid als *hidden factor*. Hiermee wordt het aan geheimhouding onderworpen, met name operationele, werk van de dienst bedoeld dat wordt gekenmerkt door gebruik van – in de Wet inlichtingen en veiligheidsdiensten vastgelegde en vanwege soms politieke gevoeligheid sinds 2002 door de Commissie van Toezicht op de Inlichtingen- en Veiligheidsdiensten (CTIVD) en sinds 2017 eveneens de Toetsingscommissie Inzet Bevoegdheden (TIB) gecontroleerde – bijzondere inlichtingenmiddelen. Deze worden hier nader geduid met hun mogelijkheden en beperkingen, maar mede eventuele valkuilen. De Wiv, in dit geval die van 2002, verschaft in (voor iedereen toegankelijke) artikelen – zie met name 20 tot en met 29 – de hieronder nader uiteengezette informatie over bijzondere middelen. Maar eveneens is in open bronnen te zien, en daarmee lijkt niet langer sprake van geheimhouding, hoe de (vermeende) *targets* zélf deze inlichtingenmiddelen, al dan niet juist, evalueren.

- Telefoontaps: vooral nuttig om te zien wie met wie in contact staat en om aan- of afwezigheid vast te stellen. Veel van de (gepercipieerde en werkelijke) doelwitten, of *targets*, houden er sowieso rekening mee dat de autoriteiten meeluisteren.
- Microfoonacties: kunnen informatie verschaffen over hetgeen *targets* niet over de telefoon kwijt willen.
- Bakenacties: nuttig om de *targets* te volgen en/of te zien waar zij zijn (geweest).
- Observatie (statisch of mobiel): geeft zicht op het wanneer al dan niet aanwezig zijn van *targets* op een bepaalde locatie of hun verplaatsing op welke wijze ook.
- SE-acties: deze ‘*surreptitious entries*’ zijn in feite inbraken om relevante zaken te regelen, zoals het aanbrengen, vervangen of weer verwijderen van observatie- en registratiemiddelen, maar ook van volgmiddelen en plaatsbepalingsapparatuur.
- Infiltratie: inzet van informanten, die op eigen houtje (rand)informatie verzamelen, maar vooral het binnensluizen van door de dienst aangestuurde agenten. Dergelijke (strategische) inzet kan eveneens dempend werken op de activiteiten, bijvoorbeeld door beïnvloeding van discussies. Valkuilen zijn hier eventuele contra-activiteiten, zoals onderzoek van actievoerders naar (benaderingen door) dienst of politie.

Specifiek het inzetten van menselijke bronnen leidde onder meer tot het frustreren of anderszins mislukken van acties, omdat diensten de zo gegenereerde informatie deelden met ketenpartners, zoals lokaal bestuur, politie en OM. Daardoor konden de instanties preventief optreden, temeer daar de informatie kon worden gebruikt als, eerste, aanzet tot strafrechtelijk onderzoek. Een ander door de dienst beoogd resultaat was dat inzetten van infiltranten leidde tot onderling wantrouwen en paranoia, maar mede angst voor *exposure*. Individuen haakten af

en soms werden, zoals bij Rode Jeugd en Onkruid, activiteiten in groepsverband beëindigd. De dienst zet(te), mede vanwege maatschappelijke en politieke gevoeligheid, dergelijke middelen slechts sporadisch – en na zorgvuldig intern overleg – in.

Er zijn wetenschappers die vraagtekens zetten bij onderzoeksresultaten van de ‘niet te controleren’ BVD/AIVD, die lijkt te worden ondergewaardeerd of gewantrouwd vanwege het heimelijke karakter ervan.⁸⁹ Een ander is duidelijker: “De BVD en PID hebben in hun huidige vorm geen recht van bestaan, omdat controle op doelmatigheid en democratisch functioneren niet mogelijk is”.⁹⁰

Weer een ander is van mening dat onderzoek naar politiek geweld door – maar ook ten behoeve van – de overheid eerder is gericht op de ontwikkeling van antiterrorismebeleid, dan om fenomenen te *verstehen*.⁹¹ In relatie hiermee wordt Goodwin geciteerd.⁹² Deze constateert bij (de analisten van) de veiligheids- en inlichtingendiensten een zekere ‘kokervisie’: “Many who have written about terrorism have been directly or indirectly involved in the business of counterterrorism, and their vision has been narrowed and distorted by the search for effective responses to terrorism”. Maar Bevington en Dixon vinden dergelijk onderzoek, juist daarom, zinvol: “The point is that activists take this type of research seriously, despite the affiliations of its authors, because those researchers are taking the movements seriously”. Zij refereerden aan de collega-wetenschappers die immers ‘bijna nostalgisch verlangden naar de tijd, toen de “sociologie van sociale bewegingen” direct verbonden was met de interesses van de diensten die zich bezighielden met sociale controle’. Immers: “For at least such connection meant that researchers were dealing with specific movements with some effort at descriptive depth”.⁹³

Vooruitlopend op de conclusies kan worden gesteld dat, ondanks de door sommige onderzoekers gepercipieerde onbetrouwbaarheid ervan, het in wetenschappelijk onderzoek (dus ook hier) gebruiken van informatie van veiligheids- en inlichtingendiensten om diverse redenen valide lijkt. Zo geeft inlichtingenmateriaal nader inzicht in de operationele dus vaak heimelijke activiteiten van de diensten zelf, maar, via deze, zeker ook in die van – met name

⁸⁹ Hans Moors, Lenke Baloch, Jaap van Donselaar & Bob de Graaf, *Polarisatie en radicalisering in Nederland. Een verkenning van de stand van zaken in 2009* (Tilburg: IVA/Universiteit van Tilburg, 2009), 100-103 en 112.

⁹⁰ Klerks, *Terreurbestrijding in Nederland*, 106.

⁹¹ Donatella della Porta, *Research on Social Movements and Political Violence*, (Berlijn: Springer Science + Business Media, 2008), 226. Zie ook *Clandestine Political Violence*, : 1.

⁹² 2004, Review essays: ‘What must we explain to explain terrorism?’, *Social Movements Studies*, 3: 259-265

⁹³ M. Darnovsky, B. Epstein & R. Flacks (1995b, Introduction. In: Darnovsky, M., Epstein, B. & Flacks, R. (Eds) ‘*Cultural Politics and Social Movements*’, (Philadelphia: Temple University Press, 1995): vii-xxii.

extremistische – actievoerders. Daarbij laat deze informatie zien dat in tegenstelling tot wat, zeker door derden, vaak wordt verondersteld, slechts een kleine minderheid zich inlaat met exorbitant geweld. Ook biedt het zicht op de, feitelijk, beleidsondersteunende functie van de BVD/AIVD, waarbij soms mede sprake is van verschillen van inzicht met zijn ketenpartners, OM en politie. Inzake genoemde lacunes in het onderzoek naar vooral links extremisme kan, zoals gezegd, deze informatie van de diensten soms nieuwe inzichten bieden en/of bestaande percepties bijstellen of mogelijk zelfs geheel verwerpen. Bij het onderzoek naar – mogelijke – onderzoeksobjecten reikt de Wet op de inlichtingen en veiligheidsdiensten zekere handvatten aan. Ter beter begrip van de effectuering van het kennisniveau van de BVD/AIVD volgt hier, wellicht ten overvloede, zeer summier nog de ‘inlichtingencyclus’: via initiëren, verwerven, verwerken en analyseren mondt deze cyclus uit in het exploiteren van (voor beleid) relevante informatie. Voor een, uitgebreide, toelichting op vooral het analyseren wordt mede verwezen naar ‘Inlichtingenanalyse – The thinking part’, de bijdrage van Annelies Visser in de in 2024 verschenen studie *‘Uiterst vertrouwelijk – Achter de schermen van de Nederlandse geheime diensten’*, onder redactie van onder meer Constant Hijzen.

De dienst houdt overigens te allen tijde rekening met proportionaliteit en subsidiariteit, zodat mogelijk onderzoek initieel alleen wordt uitgevoerd middels open bronnen en eventueel met de inzet van vrijwillige, ergo nadrukkelijk niet-aangestuurde, gesprekscontacten. Slechts wanneer middels het onderzoek van de dienst zelf of via dat van collega-diensten extremisten in beeld komen, komt – na afweging van eerdergenoemde ‘prosub’ – de inzet van specifieke inlichtingenmiddelen (infiltratie, taps, bakens, observatie en dergelijke) ter sprake.

In dit onderzoek is anonimiteit in acht genomen: (de sporadische) individuen worden slechts dán nader genoemd, wanneer hun namen openbaar bekend zijn en/of de actievoerders zelf de publiciteit niet schuwen en daardoor reeds bekend stonden als ‘politiek (gewelddadig) activist’.

Bij verwijzingen naar (het onderzoek van) derden geldt dat wanneer sprake is van een letterlijk citaat dit tussen “dubbele” aanhalingstekens staat, maar dat bij een parafrase daarvan gebruik wordt gemaakt van ‘enkele’.

Ten slotte volgt hier een kort overzicht van de diverse in het voorliggend onderzoek in de vele voetnoten gebruikte dienstafkortingen van de BVD. Voor alle duidelijkheid wordt ook verwezen naar het overzicht in een publicatie over het RVF.⁹⁴ Inzichtelijk is daarnaast ook het organogram, zoals dat is gepubliceerd door een oud-dienstmedewerker.⁹⁵

⁹⁴ Paul Moussault & Barbara Sahakian, *Het Rood Verzetsfront in het vizier van de geheime dienst* (Breda: Papieren Tijger, 2018), 15-17.

⁹⁵ Hoekstra, *In dienst van de BVD*, 222-223.

BVD/AURORA:	Ochtendvergadering BVD-management
BVD/BO:	BVD/Bijzondere Operaties
BVD/BOA:	BVD/Bijzondere Operaties Amsterdam
BVD/BOP:	BVD/Bijzondere Operaties Politie
BVD/BSO:	BVD/Speciale Operaties
BVD/BFA:	BVD/Frontorganisatie Andere antidemocratische organisaties
BVD/BFB:	BVD/Frontorganisatie Beweging
BVD/BTA:	BVD/Terrorisme & (Politiek gewelddadig) Activisme
BVD/ACD :	BVD/Administratie & Centrale Documentatie
BVD/PID :	BVD/Politie Inlichtingendienst
AIVD/RID:	AIVD/Regionale Inlichtingendienst
V + nummer:	Verbindingen (lokale/regionale inlichtingenfunctionaris)